

Cu toate că semnalează multe împrumuturi ucrainene din română, nemai menționate pînă atunci, studiul lui D. Scheludko nu se impune ca o contribuție riguroasă, din cauza tendinței sale de a-și lungi lista pe seama unor cazuri discutabile și nemotivate îndeajuns. El admite, de pildă, că ucr. dial. *aridnyk* „diavolul”, termen cunoscut la huțulii din Galiția, ar putea veni din rom. *arid*, fără să țină seamă că acesta din urmă, ca neologism de origine franceză, este cunoscut și circulă numai în limba literară¹. Autorul nu insistă în susținerea acestei presupuneri etimologice atît de puțin probabile², cum procedează, de altfel, și în multe alte cazuri. Ucr. dial. *baraš-kuváty* „a flecări” — în graiurile din Galiția, este dedus de Scheludko din rom. *brașoave*, fără să se rezolve, sau măcar să se arate, dificultățile fonetice, morfologice, semantice și de ordin teritorial pe care le ridică această etimologie. La fel de puțin convingătoare sînt și ucr. *aršák* < rom. *arșag*, ucr. *behovátyj* < rom. *a behai*, ucr. *belěj* < rom. *bălai*, ucr. *boklátyj* < rom. *bucălat*, ucr. *výkovaty* < rom. *covățit*, ucr. *výšpuvaty* < rom. *a spune* și multe altele.

Contribuțiile pozitive ale lui D. Scheludko la studierea influenței românești asupra limbii ucrainene vor fi menționate în cele ce urmează.

După 3 ani de la apariția studiului lui D. Scheludko, *Ivan Šarovol's'kyj* publică, la Kiev, un studiu cu aceeași temă: *Румунські запозичені слова в українській мові* (1929). El restrînge numărul împrumuturilor propuse de Miklosich și Kałužniacki la numai 94, ceea ce reprezintă o vădită exagerare³. Šarovol's'kyj elimină din discuție, fără vreun fel de argumente, împrumuturi de origine sigură românească, cum ar fi *bundz*, *fijin*, *frembija* și altele, făcînd astfel un pas înapoi față de rezultatele pozitive ale predecesorilor.

Referiri la cuvinte de origine românească în limbile polonă și ucraineană cuprind studiile lui L. Malinowski, J. Rozwadowski, K. Dejna, J. Janów și St. Wędkiewicz, cunoscuți lingviști polonezi. Ultimul, după ce enumeră cîteva arhaisme fonetice românești în termenii împrumutați de poloni și de ucraineni de la români, arată că ele îndreptătesc împingerea începuturilor colonizării valahe în Polonia spre o perioadă mai timpurie decît cea pe care o indică izvoarele scrise. Pe de altă parte, el consideră că locul de plecare a majorității coloniștilor români au fost Ungaria de nord, Transilvania și Moldova de nord (Wędkiewicz, *Dyalekt*, 451).

Noi contribuții, de principiu și de material, la cercetarea raporturilor lingvistice româno-ucrainene și, în particular, la studierea elementelor românești din ucraineană, au adus, după 1935, Gr. Nandriș, D. Crânjălă, S. Pușcariu, E. Petrovici și Al. Rosetti.

În lucrarea voluminoasă a lui D. Crânjălă, *Rumunské vlivy v Karpatech ze zvláštním zřetelom k Moravskému Valašsku* (1938), se fac dese referiri la cuvintele românești din ucraineană. Autorul examinează critic etimologiile propuse de Miklosich, Kałužniacki și de alți cercetători și elimină, ca neprovenind din

¹ Cf. Fl. Marcu și C. Maneca, *Dicționar de neologisme*, ed. a II-a, „Editura Științifică”, București, 1966, p. 67, s.v.

² În *ALR II*, vol. I, p. 95, *Cum îl poreclii pe dracul?* nu s-a răspuns niciări cu vreun cuvînt care să poată veni cumva în sprijinul etimologiei propuse de Scheludko.

³ Din articol nu rezultă că autorul ar fi cunoscut studiul lui D. Scheludko.